

Flemming Hegelund

Dagsrester

digte

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

IKKE
BEHALT
Bestilling af print: on demand fra www.culturecity.dk/ikke-bog-klubben

Flemming Hegelund

Dagsrester

digte

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN: 87-90733-43-6
Copyright: Flemming Hegelund
År: 2000
Server: Cybercity
Tryk: Levison+Johnsen+Johnsen a/s

Advarsel: Enhver erhvervmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Antal sider: 29

Notabene

Net-Bog-Klubbens bøger er alle fremstillede efter den såkaldte print-on-demand teknik.

Den består i, at trykning og indbinding foregår i samme proces.

Endvidere stiller teknikken begrænsninger for papirtykkelse til at trykke på og papir til indbinding.

Desværre er det nødvendigt at acceptere disse begrænsninger. De skyldes, at der ikke trykkes flere bøger end der bestilles.

Forfatterne ville stå overfor helt andre krav til investeringer, hvis læserne ikke kan se bort fra disse skønhedsfejl og koncentrere sig om indholdet.

Drømmerregn

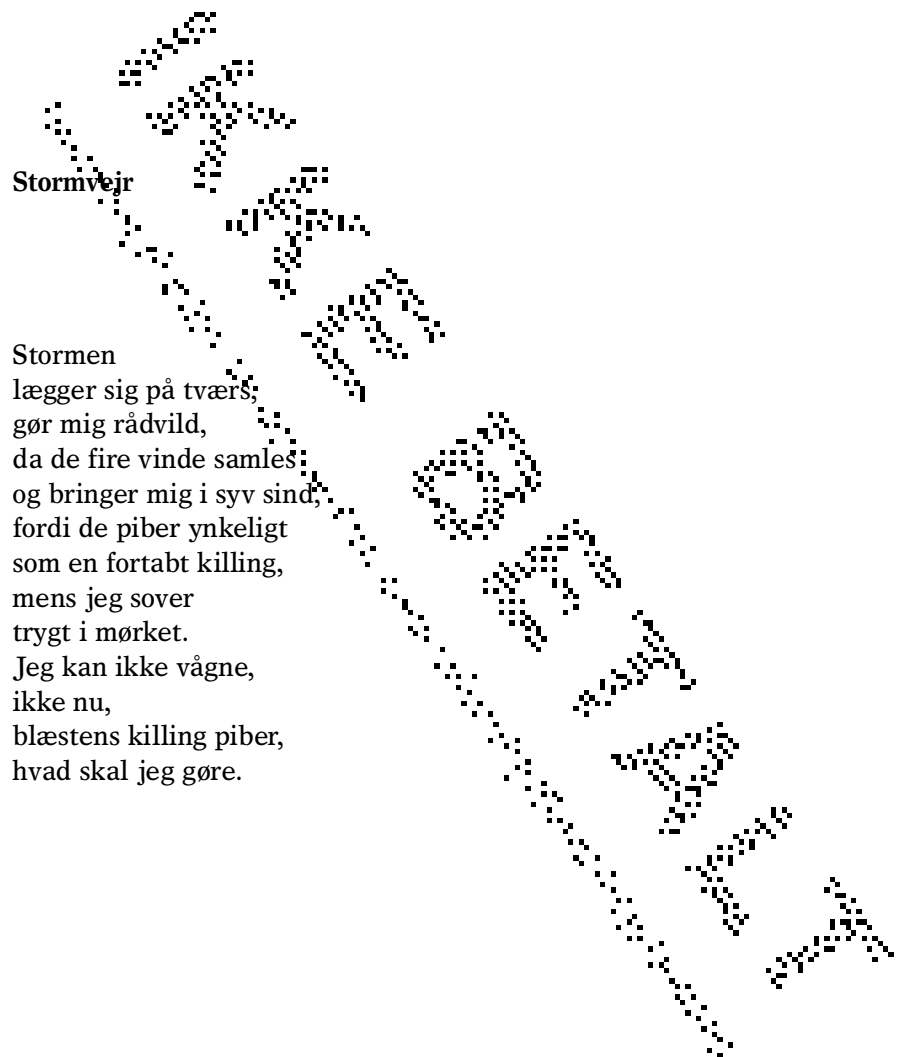
Hvordan det kunne lade sig gøre
skænkede jeg ikke en tanke.

Jeg gik bare der, midt i regnvejtet,
uden at regnen gjorde mig våd.

Besyderligt, at folk skjulte sig
under store paraplyer og brede hatte.

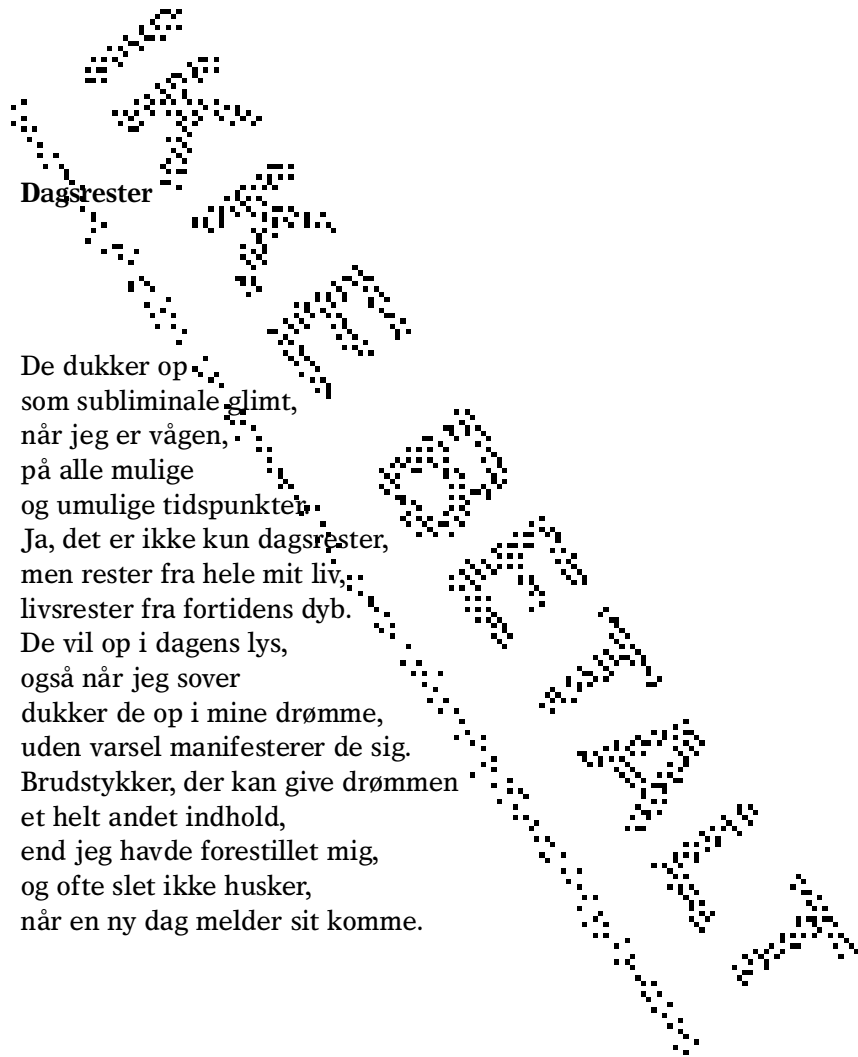
Regnen var ikke spor våd,
gaden var også ganske tør.

Der gik jeg, med regn i ansigtet,
men hvad gjorde de allesammen her.

Stormvej

Stormen
lægger sig på tværs,
gør mig rådvild,
da de fire vinde samles
og bringer mig i syv sind,
fordi de piber ynkeligt
som en fortabt killing,
mens jeg sover
trygt i mørket.
Jeg kan ikke vågne,
ikke nu,
blæstens killing piber,
hvad skal jeg gøre.

Dagsrester

De dukker op
som subliminale glimt,
når jeg er vågen,
på alle mulige
og umulige tidspunkter.
Ja, det er ikke kun dagsrester,
men rester fra hele mit liv,
livsrester fra fortidens dyb.
De vil op i dagens lys,
også når jeg sover
dukker de op i mine drømme,
uden varsel manifesterer de sig.
Brudstykker, der kan give drømmen
et helt andet indhold,
end jeg havde forestillet mig,
og ofte slet ikke husker,
når en ny dag melder sit komme.

Ikaros

En mærkelig situation.
Ikke sovende og ikke vågen,
Uden at ville det
bringes jeg i en uvirkelig,
svævende, tilstand
og forlader det blivende sted.
Ser mig selv ligge på sengen,
og dog hæve mig
op over det hele
på tankens kraft,
der samtidig fastholder
min integritet og bevidsthed
om at dette ikke lader sig gøre.
I et uophørligt øjeblik
frigjort fra kroppens tyngde,
indser jeg klart at tilværelsens styrke
altid er samhørigheden med livet,
der muligvis kunne have båret Ikaros
oppe uden kunstige vinger.

Jeg så dig stå der

Stod du og ventede på mig, på altanen ud mod havet, eller var det noget, jeg drømte. Du stod der i hvert fald, og spejdede ud mod havet, ned mod stranden. Jeg så dig stå der, jeg så dig, på altanen ved huset, der ligger kilet ind i skrænten ved havet. Idet jeg hævdede hånden og vinkede til dig, greb vinden dit ravnsorte hår, så det hyllede dit ansigt i et bronzebrunt skær. Dine gnistrende øjne lo imod mig. Jeg begyndte at løbe, løbe op ad skrænten til huset, hvor du stod. Men på en eller anden måde, løb jeg ind i skoven i stedet, og der fandt jeg ikke huset.

En nøgen dreng kom ridende ned ad stien på en sort hest, han red uden sadel og standsede lige for mig. Spurgte, hvad jeg søgte, og jeg blev ham svar skyldig, for jeg vidste ikke, at det var dig, jeg søgte. Han fortsatte sit ridt ud mod havet, og jeg gik dybere ind i skoven, hvor fuglene sang og blæsten hviskede fortroligt i trækroneerne.

Efter nogen tid standsede jeg op, vendte mig og spejdede ned ad stien, men kunne ikke længere se stranden, den var forsvundet. Selv om jeg vendte om og gik ned mod stranden, kom jeg bare dybere og dybere ind i skoven. Efterhånden forstummede fuglenes sang, og jeg hørte ikke andet, end vindens svage sus i træernes kroner.

Inde bag en stamme, dukkede pludselig en, for mig ukendt, mand frem. Han sluttede sig tavs til mig. Vi gik videre ad stien, han støttede sig til en lang stav, og det gik op for mig, at jeg havde set ham før. Det lange, hvide skæg vajede let i vinden. Hans lange, grå kappe nåede ham til fødderne, der var beklædt med brune lædersandaler, og han gik rask til.

Pludselig lysnede det i skoven lidt længere fremme, men det viste sig, at det ikke var stranden, men en lille landsby, der lå foran os.

Hvad skulle det betyde, og hvor var havet, tænkte jeg.

- Du er langt fra havet her, sagde den gamle, som havde han læst mine tanker.

- Hvorfor har du ført mig hertil.

- Det har jeg heller ikke, du førte mig, svarede han.

Det havde han måske ret i, eftersom det var ham, der havde slået følge med mig. Alligevel begreb jeg ikke, hvad jeg skulle her. Mørket begyndte at sænke sig, og jeg vidste ikke, hvor jeg skulle søge natlogi. Jeg vendte mig for at spørge den gamle med skægget, men han var forsvundet. Gaden foran mig var blevet en øde landevej, hvor der ingen huse var at se.

Fortvivlet satte jeg mig på en bænk, så ud over det mørke hav, vendte mig forbavset, og så der var lys i dit vindue i huset i skrænten. I mørket begav jeg mig op til huset, i den tro, at du endelig var kommet hjem og ventede mig.

Forgæves bankede jeg på døren, da jeg endelig stod uden for huset, men ingen åbnede for mig. Derfor gik jeg selv ind, men fandt huset tomt, flagermuslygten brændte og kastede sit dunkle lys ud i stuen, der duftede dejligt af træ og røg, der sad i bjælkerne. Her var lunt og rart, men uden dig, var jeg stadig hjemløs. Pludselig stod den gamle foran mig, og sagde, at jeg bare kunne tage det roligt, her var ingen grund til at være ængstelig. Det var jeg heller ikke, men jeg savnede dig. Du havde stået på altanen og vinket, eller var det noget, jeg havde drømt, var du bare en drøm, så havde du ikke vinket til mig; men da jeg gik endnu en runde i stuen, og så du ikke var her, blev jeg klar over, at huset ikke var det hus, jeg havde søgt, at det var vasket i havet i en anden drøm og du havde slet ikke stået på altanen, og så kunne det alligevel ikke være en drøm.

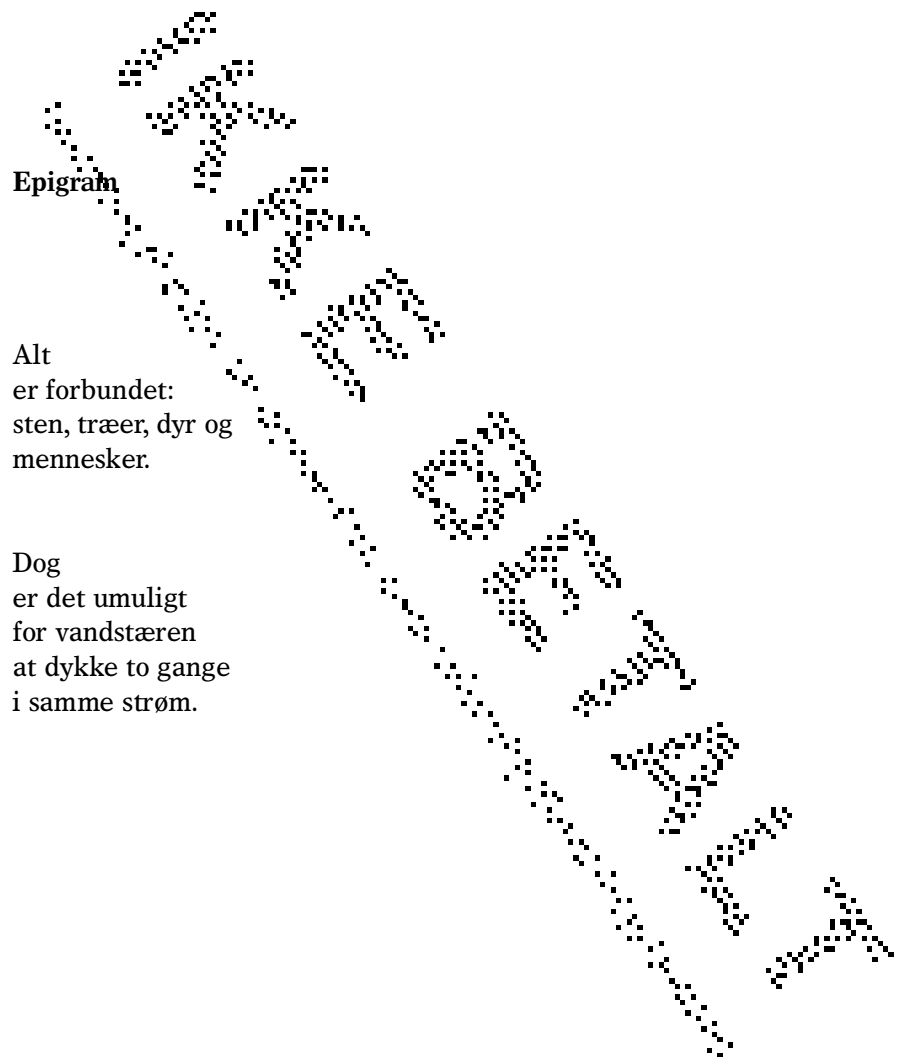
Strandbillede

Havet vasker stranden,
himlen spejler havet.

Vandet sletter tidens spor,
vinden sliber mine øjne,

så jeg skarpt kan se
billedet på strandens klit,

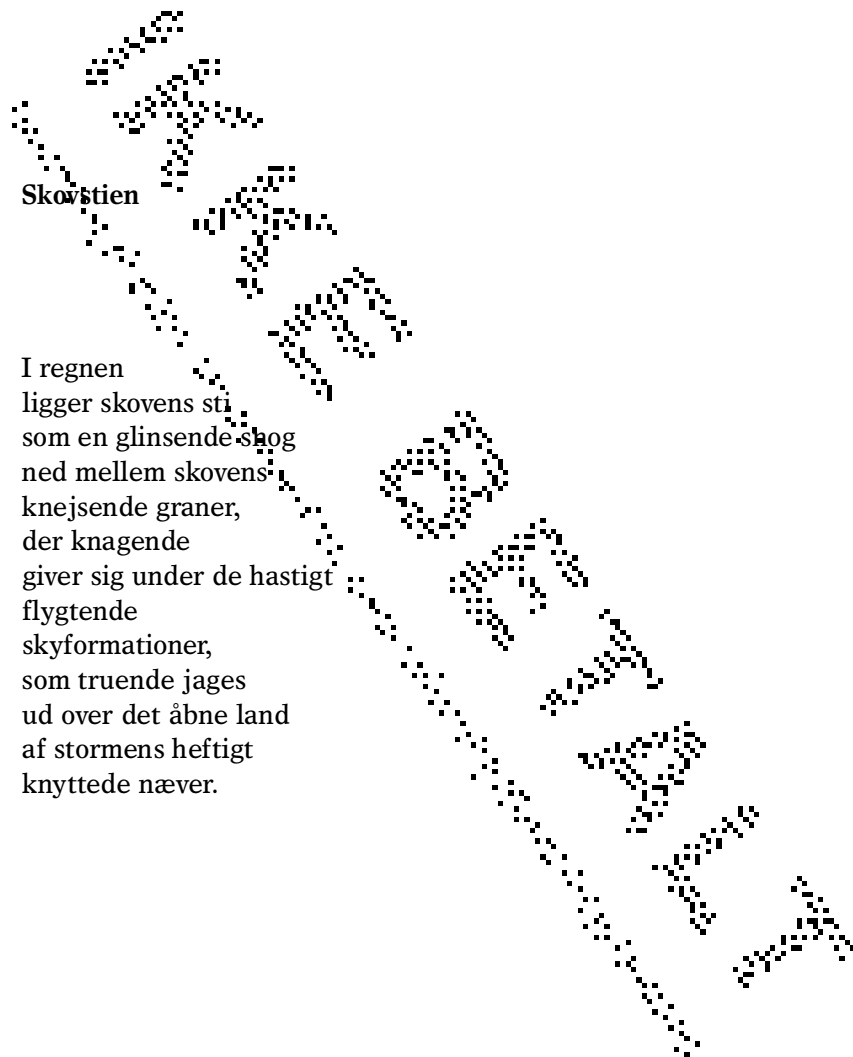
hvor tøsen råbende vinker
mod den elskede, der nærmer sig.

Epigram

Alt
er forbundet:
sten, træer, dyr og
mennesker.

Dog
er det umuligt
for vandstæren
at dykke to gange
i samme strøm.

Skovstien

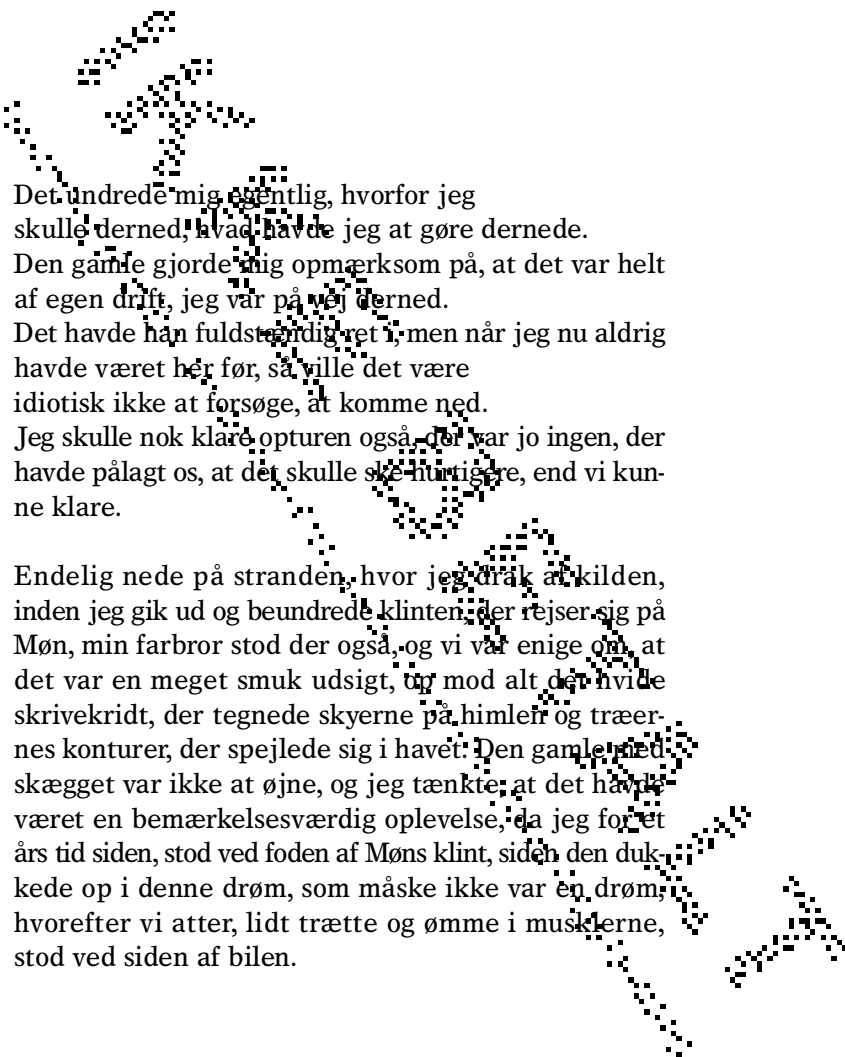
I regnen
ligger skovens sti
som en glinsende søg
ned mellem skovens
knejsende graner,
der knagende
giver sig under de hastigt
flygtende
skyformationer,
som truende jages
ud over det åbne land
af stormens heftigt
knyttede næver.

Nedstigning

Trappen ned til dybet,
lå pludselig foran mig og jeg begyndte
tøvende nedstigningen,
måtte på en eller anden måde
ned og se dybets hemmeligheder.

Der var mennesker på vej op,
og foran mig også nogle på vej ned.
Trappens trin var bløde og lydløse,
gav sig let under foden.
Dybere ned gik jeg, og kunne
stadig skelne skikkelserne på vej op
og dem foran mig, på vej ned.

Han stod og ventede mig
på den første afsats, den gamle
med vandrestaven og det lange, hvide skæg.
- Hvad vil du her, spurgte han.
- Jeg vil ned, svarede jeg.
- Det kan være ubehageligt at skulle op igen, sagde
han.
- Det ved jeg, svarede jeg og fortsatte nedstigningen.
Han fulgte mig, og dunkede hårdt i trapperne
med sin lange vandrestav.

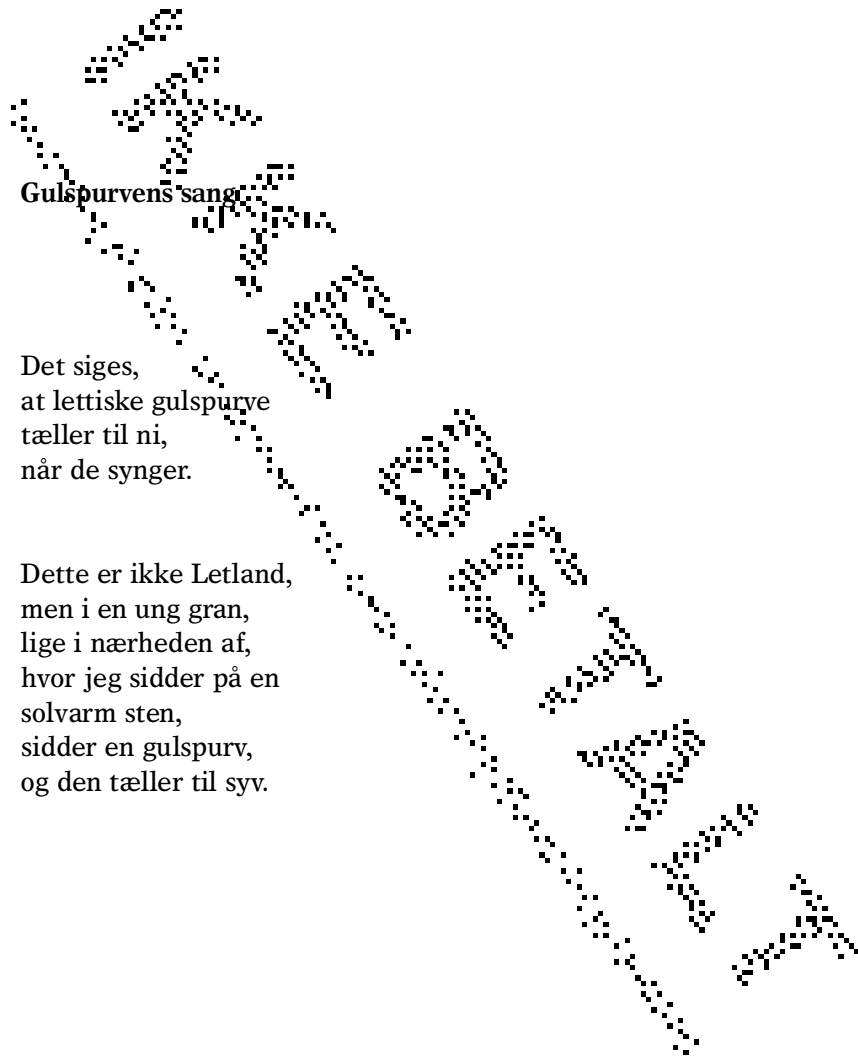
Det undrede mig egentlig, hvorfor jeg skulle derned, hvad havde jeg at gøre dernede. Den gamle gjorde mig opmærksom på, at det var helt af egen drift, jeg var på vej derned. Det havde han fuldstændig ret i, men når jeg nu aldrig havde været her før, så ville det være idiotisk ikke at forsøge, at komme ned. Jeg skulle nok klare opturen også, der var jo ingen, der havde pålagt os, at det skulle ske hurtigere, end vi kunne klare.

Endelig nede på stranden, hvor jeg drak af kilden, inden jeg gik ud og beundrede klinten, der rejser sig på Møn, min farbror stod der også, og vi var enige om, at det var en meget smuk udsigt, og mod alt det hvide skrivekridt, der tegnede skyerne på himlen og træernes konturer, der spejlede sig i havet. Den gamle med skægget var ikke at øjne, og jeg tænkte, at det havde været en bemærkelsesværdig oplevelse, da jeg for et års tid siden, stod ved foden af Møns klint, siden den dukkede op i denne drøm, som måske ikke var en drøm, hvorefter vi atter, lidt trætte og ømme i musklerne, stod ved siden af bilen.

Samhørighed

Naturen er det eneste vi har,
det hele hænger sammen, sagde han.
Hænger sammen,
sikke noget vrøvl, tænkte jeg.
Sammen, ja,
men det hænger ikke,
hvorfor i al verden skulle det hele hænge,
for slet ikke at spørge om, hvor
vi skulle hænge det.
Naturen er desuden ikke
det eneste vi har,
det smukkeste og mægtigste,
ja, det er uomstødeligt,
men det eneste vi har,
er det hele, det altsammen,
fordi det nu engang er
bundet sammen i et mønster
af samhørighed.

Gulspurvens sang

Det siges,
at lettiske gulspurve
tæller til ni,
når de synger.

Dette er ikke Letland,
men i en ung gran,
lige i nærheden af,
hvor jeg sidder på en
solvarm sten,
sidder en gulspurv,
og den tæller til syv.

Installation

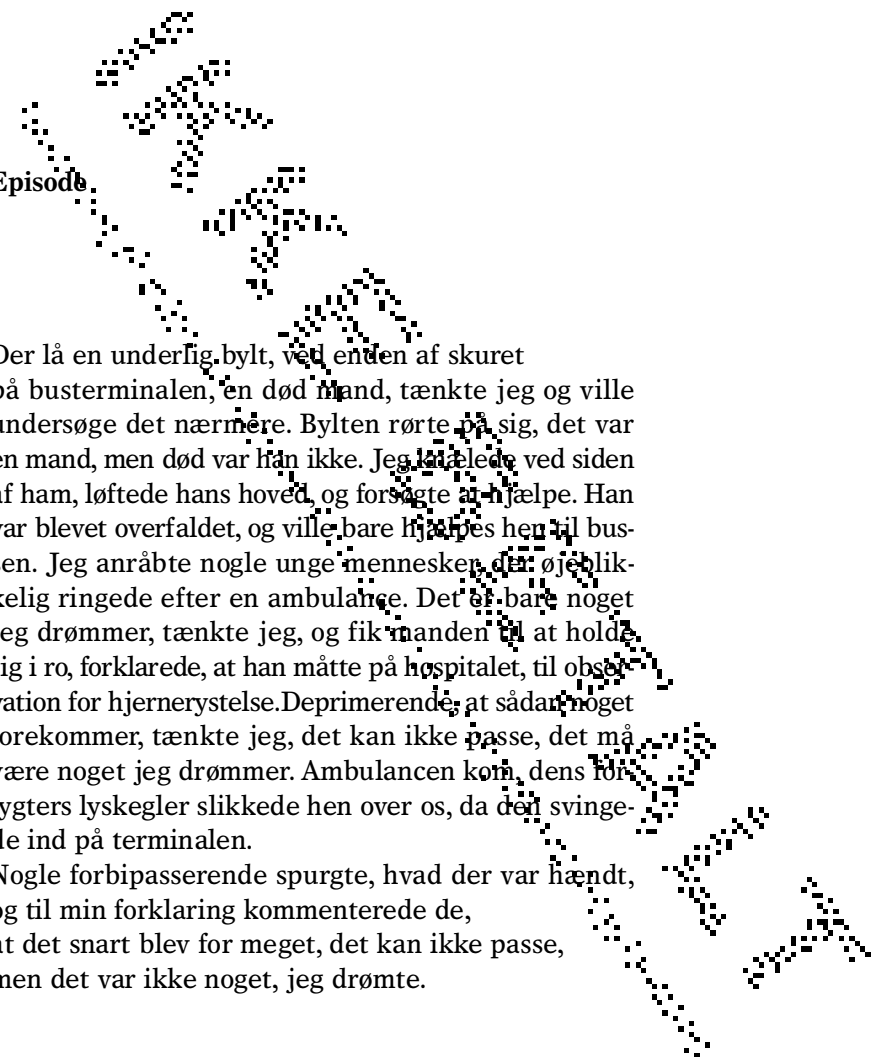
Skrotdynger og fræstabløt
inde i hallerne, uden for:
gamle biler, hustage, tanke,
tønder, tromler og jeg ved
ikke hvad.

Han var stillet op midt i det hele,
hamrede løs på skærmens inderside,
råbte om hjælp til at komme ud,
Telefonen i hallen ringede,
han ventede, men ingen tog den,
og han hamrede sine
hænder til blods,
sveden haglede,
og hans vilde blik
mødte de besøgendes,
han var intet mindre,
end levende begravet inde
i sit eget fjernsynsapparat,
og ingen kunne stille noget op.

Anahata

Midt i al larmen dukkede en mager mand frem,
hans tynde klædning flagede om den magre krop.
Jeg vidste ikke, hvad han ville,
og jeg stod der, hjælpeløs og så ud
over det øde landskab, hvor de faldne lå.
I pigtråden duvede en mand,
frem og tilbage, (og alle de døde børn)
asken under ham røg stadig,
længere borte steg tyk, sort røg over et rødligt skær på himme-
len. Hvorfor gik jeg ikke bare
min vej, tænkte jeg og så på denne magre mand,
der med et gav sig til at råbe: anahata, anahata!
I begyndelsen forstod jeg det ikke, der var ingen
mening i at råbe anahata her.
Men han blev ved, og jeg kunne ikke gå
nogen steder, måtte bare se på, og det han mente var, at der var brug
for hjerte, vi måtte tænke
med hjertet: Anahata, anahata! råbte han,
og jeg tænkte, at her var netop mere smerte,
end hjerte, da et bilhorn lød gennem natten,
og fremkaldte en dump smerte bag næseroden.

Episode

Der lå en underlig bylt, ved enden af skuret på busterminalen, en død mand, tænkte jeg og ville undersøge det nærmere. Bylten rørte på sig, det var en mand, men død var han ikke. Jeg knælede ved siden af ham, løftede hans hoved, og forsøgte at hjælpe. Han var blevet overfaldet, og ville bare hjælpes hen til busen. Jeg anråbte nogle unge mennesker, der øjeblikkelig ringede efter en ambulance. Det er bare noget jeg drømmer, tænkte jeg, og fik manden til at holde sig i ro, forklarede, at han måtte på hospitalet, til observation for hjernerystelse. Deprimerende, at sådan noget forekommer, tænkte jeg, det kan ikke passe, det må være noget jeg drømmer. Ambulancen kom, dens forlygters lyskegler slikkede hen over os, da den svingede ind på terminalen.

Nogle forbigående spurgte, hvad der var hændt, og til min forklaring kommenterede de, at det snart blev for meget, det kan ikke passe, men det var ikke noget, jeg drømte.

Forelæsning om drab

Professoren trådte ind i auditoriet,
så op mod de studerende,
rømmede sig og begyndte
på sin forelæsning.
Efter et stykke tid,
bad han en student om
at komme frem til ham,
så han kunne foretage en demonstration.
- Det er ingen sag at dræbe, sagde han
og greb studenten om hagen med sin
venstre hånd, satte den højre mod nakken
og trak med den venstre, mens han trykkede
hastigt med den højre.
Der lød en uhyggelig knasen, studenten
sank død sammen, mens professoren
råbte: - Næste!
Pigerne skreg og forvirringen var total.
Nej, tænkte jeg, nej, det kan man ikke,
det kan man da ikke -

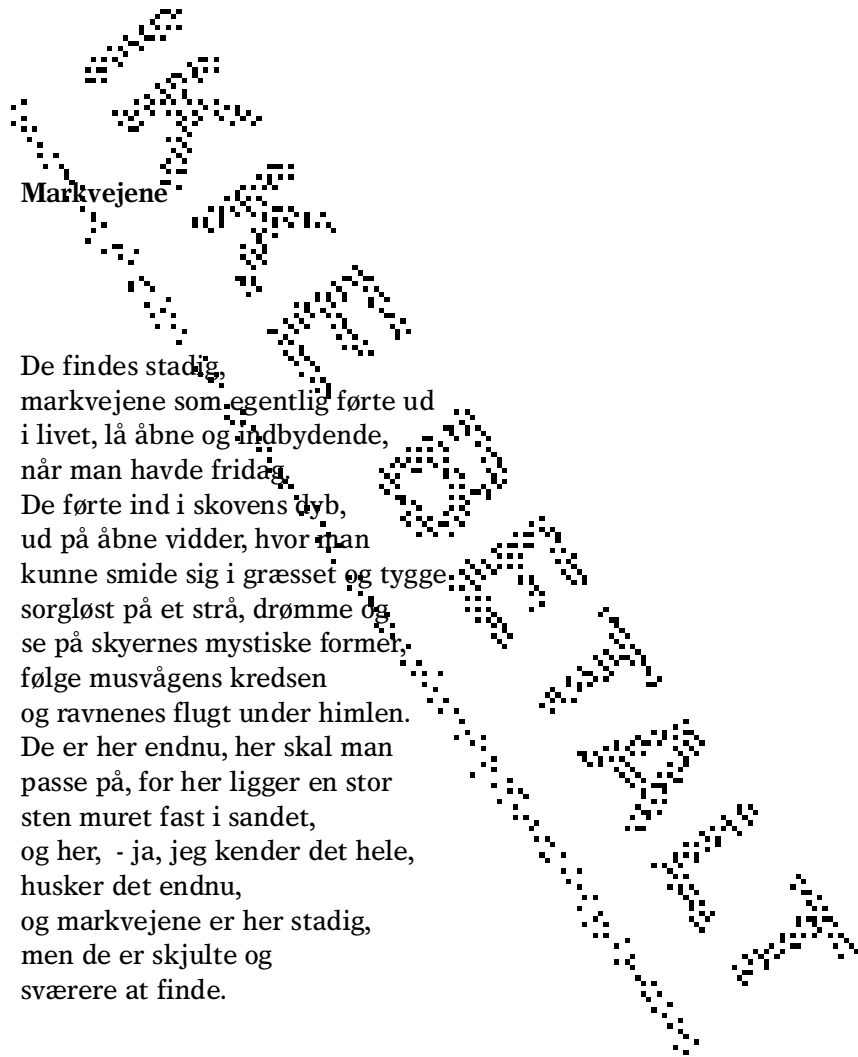

Hestene.

På søvnens slidske
gled jeg langsomt ind i engen,
hvor jeg gik omkring som dreng,
og kun i drømmen er det stadig,
som det var dengang.

De store åbne marker og hestene,
hestene, der altid græssede
på engen om sommeren, altid både
både i solskinsvejr og regnvejr,
hvor de altid stod med rumpen
mod vinden, sænkede hoveder
og store, bedrøvede øjne.

Der er en særlig lugt ved heste,
en lugt af bevægelse og læder,
der knirker let, en lugt af
halm, krydret og udstrålende
tryghed, når de tålmodigt trak
den vogn min far var kusk på.

Markvejene

De findes stadig,
markvejene som egentlig førte ud
i livet, lå åbne og indbydende,
når man havde fridas,
De førte ind i skovens dyb,
ud på åbne vidder, hvor man
kunne smide sig i græsset og tygge,
sorgløst på et strå, drømme og
se på skyernes mystiske former,
følge musvågens kredsen
og ravnens flugt under himlen.
De er her endnu, her skal man
passe på, for her ligger en stor
sten muret fast i sandet,
og her, - ja, jeg kender det hele,
husker det endnu,
og markvejene er her stadig,
men de er skjulte og
sværere at finde.

De største fødder

Kampestenshuset ligger ved jernbanens spor,
og ligner sig selv, tilfældig som dengang.

Her hentede vi kartofler og andre ting,
som ledvogteren dyrkede på sine marker.

Der var kun halvandet års forskel på
min bror og mig, jeg var den ældste.

Uundgåeligt var det derfor, at folk der så os
første gang altid spurgte: - Er I tvillinger.

Nej, jeg er den ældste, svarede jeg, hver gang.
Men jeg har de største fødder, sagde lillebror stolt.

Quid Saulus inter prophetas

Den er lidt drilagtig, det kan jeg godt se,
men ikke desto mindre var det min tanke,
da den gamle igen dukkede op i en drøm, ja,
den hvidskæggede med vandrestaven og den grå kappe.
Jeg gik og tænkte i byens gader, det var en aften,
for gadelygterne var tændte, da han pludselig dukkede
op igen, som en eller anden
jungiansk vejleder, jeg overhovedet ikke havde påkaldt.
Alligevel gik han nu ved siden af mig.

Denne gang forstyrrede han mine tanker, for jeg var
optaget af at se på vandspyerne, der sad og gloede ned
på mig. De virker på en eller anden måde faretruende,
for kan man være sikker på, de ikke har en eller
anden form for liv, når man vender dem ryggen, kan
man være helt sikker.

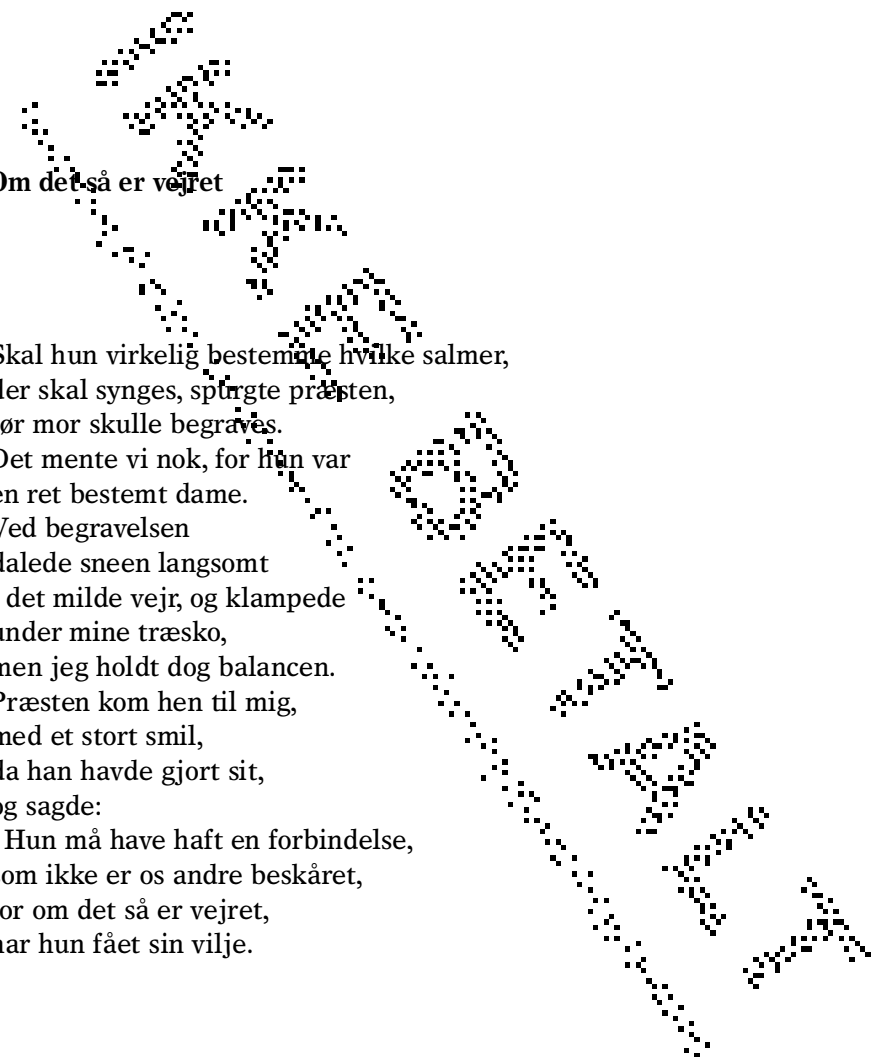
Efter lidt omtanke, ville jeg spørge den gamle, om han
vidste noget om det. Det gjorde han ikke, sagde han,
og det irriterede mig, og da var det, jeg tænkte: Quid
Saulus inter prophetas.

Hvad gør Saul blandt profeterne.

Det er en latinsk talemåde, der kan oversættes sådan:

Hvad har han at gøre her.

(og så i min drøm)

Om det så er vejret

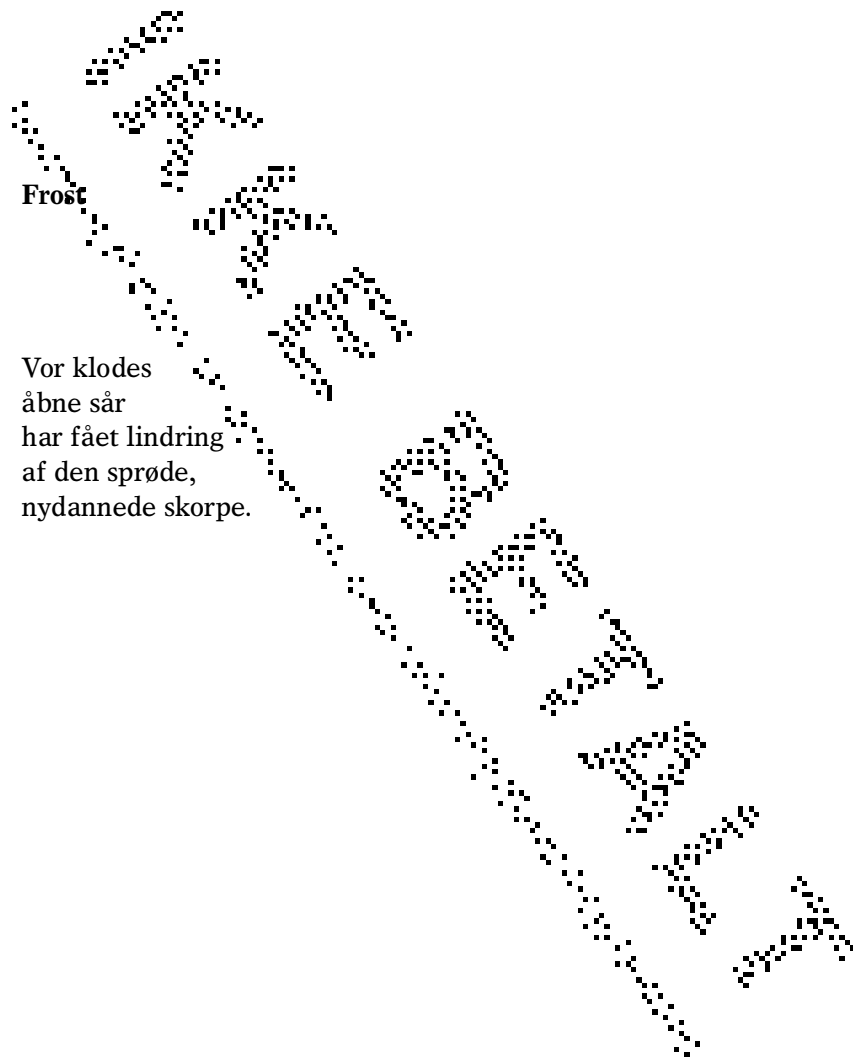
Skal hun virkelig bestemme hvilke salmer,
der skal synges, spurgte præsten,
før mor skulle begraves.

Det mente vi nok, for hun var
en ret bestemt dame.

Ved begravelsen
dalede sneen langsomt
i det milde vejr, og klampede
under mine træsko,
men jeg holdt dog balancen.

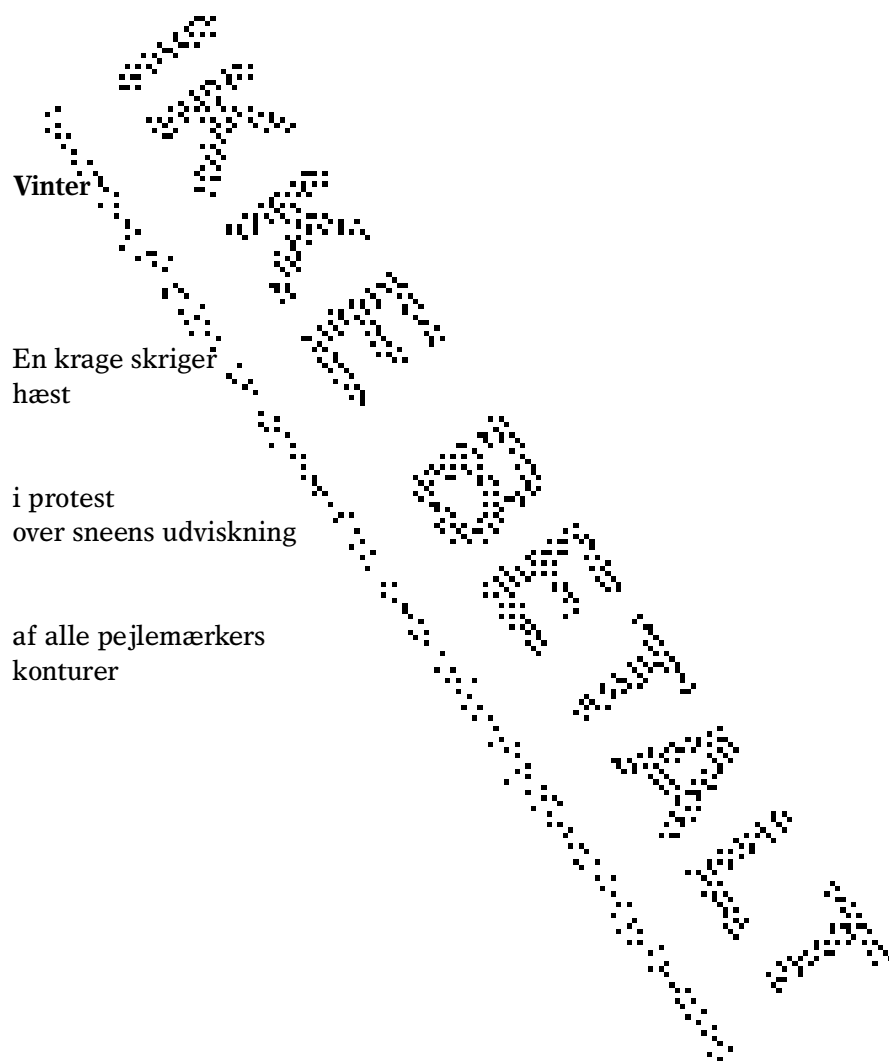
Præsten kom hen til mig,
med et stort smil,
da han havde gjort sit,
og sagde:

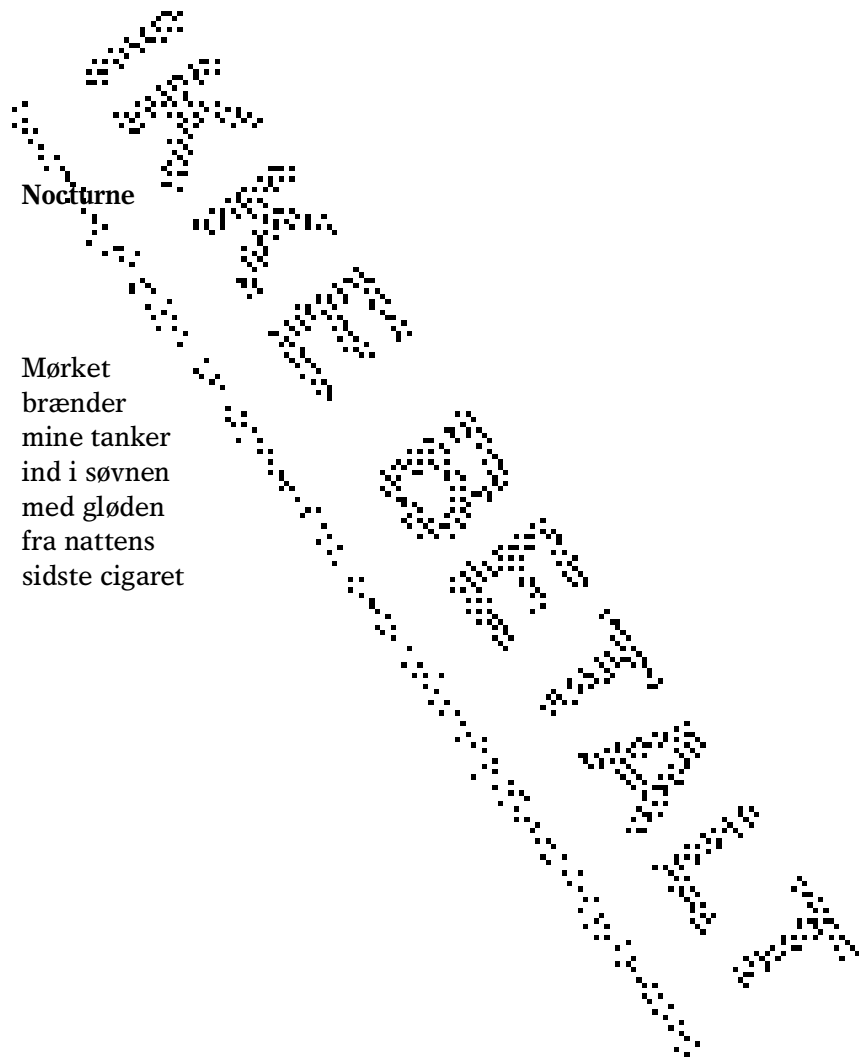
- Hun må have haft en forbindelse,
som ikke er os andre beskåret,
for om det så er vejret,
har hun fået sin vilje.

Frost

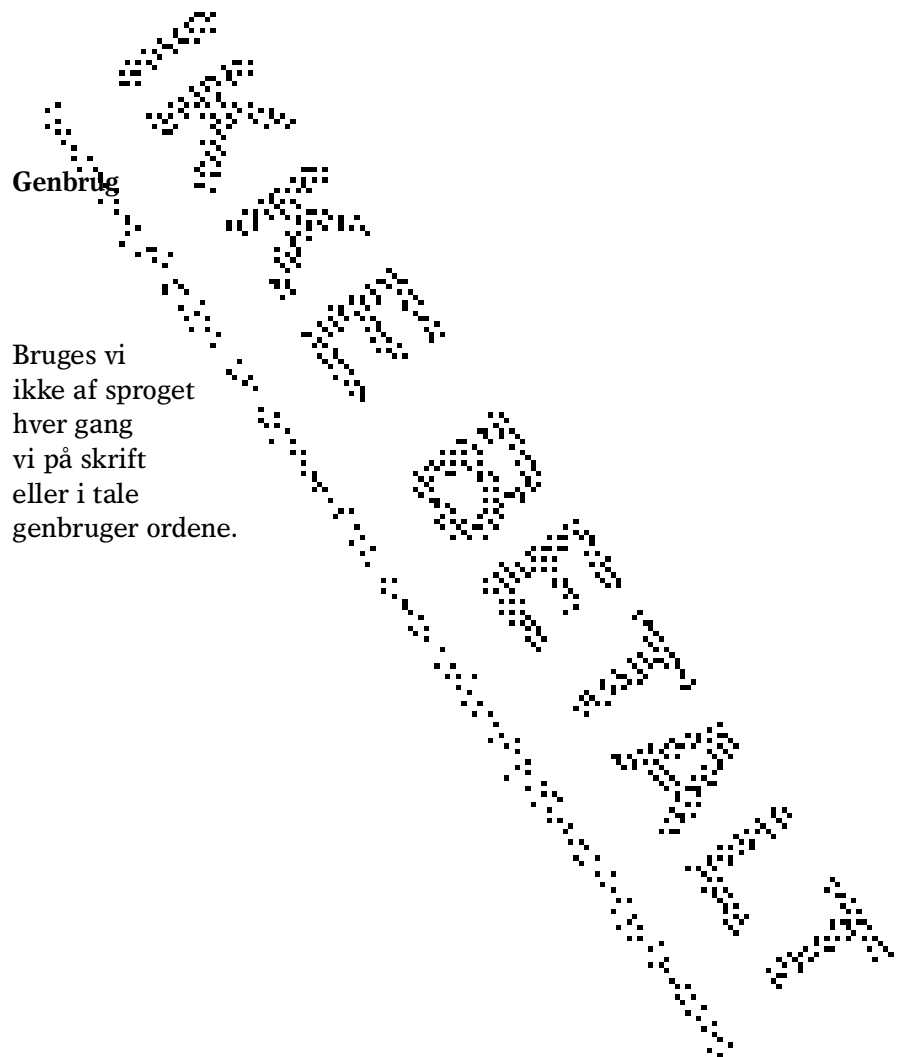
Vor klodes
åbne sår
har fået lindring
af den sprøde,
nydannede skorpe.

Nocturne

Mørket
brænder
mine tanker
ind i søvnen
med gløden
fra nattens
sidste cigaret

Genbrug

Bruges vi
ikke af sproget
hver gang
vi på skrift
eller i tale
genbruger ordene.

Forklaring

Dagsrester
er det, der kan dukke op
fra dagens hændelser,
når man drømmer.
Det bruges her i lidt videre
betydning, om disse digte,
og anahata er et sanskritord,
der betyder hjertecenter.
Vandspyer er figurer på husene,
gargoils kaldes de på fransk,
og hvorfor ikke lave
forklaringen som et digt,
i stedet for de sædvanlige noter,
måske er forklaringen
virkelig et digt
i sig selv.

FOR
RE
B
A
H

Tidligere udkom
af samme forfatter:

- Frygtens hund digte 1970
- Hypnose mød psykiske lidelser pjese 1973
- Rest digte 1980
- Urskivens ansigt digte 1980
- Stilhedens genlyd digte 1983
- Raderinger prosadigte 1985
- Øjeblikke novelle 1988
- Fortidens ansigt novelle 1989
- Signalement essay 1990
- Omrids noveller 1990
- Blikfang et digt 1991
- Udstillingsbilleder digte 1991
- Håndskrevne fodnoter strøtanker 1992
- Replik digte 1992
- Tekst-ex digte 1993
- Det kosmiske smil digte 1996
- Vindens signatur digte 1997
- Skygger i mørket digte 1997
- Solen og blæsten digte 1998
- Det trettende hus digte 1998
- Exagium digte 1999
- Cretatus digte 1999
- Udkanter digte 1999
- Bestædelser skitser 1999
- Uden titel digte 2000